

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 9ης Φεβρουαρίου 2023*

«Προδικαστική παραπομπή – Συμφωνία Σύνδεσης ΕΟΚ-Τουρκίας – Απόφαση 1/80 – Άρθρα 6 και 7 – Τούρκοι υπήκοοι που έχουν ήδη ενταχθεί στην αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής και απολαύουν αντίστοιχου δικαιώματος διαμονής – Αποφάσεις των εθνικών αρχών με τις οποίες ανακαλείται το δικαίωμα διαμονής Τούρκων υπηκόων που διαμένουν νομίμως στο οικείο κράτος μέλος για 20 και πλέον έτη με την αιτιολογία ότι συνιστούν ενεστώσα, πραγματική και αρκούντως σοβαρή απειλή στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας – Άρθρο 13 – Ρήτρα standstill – Άρθρο 14 – Δικαιολόγηση – Λόγοι δημόσιας τάξης»

Στην υπόθεση C-402/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Raad van State (Συμβούλιο της Επικρατείας, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 23ης Ιουνίου 2021, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 30 Ιουνίου 2021,

στο πλαίσιο της δίκης

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

κατά

S,

και στο πλαίσιο των δικών

E,

C

κατά

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Prechal, πρόεδρο τμήματος, M. L. Arastey Sahún, F. Biltgen (εισηγητή), N. Wahl και J. Passer, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: G. Pitruzzella

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 28ης Σεπτεμβρίου 2022,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο E, εκπροσωπούμενος από τους A. Durmus και E. Köse, advocaten,
- ο C, εκπροσωπούμενος από τους A. Agayev και Š. Petković, advocaten,
- ο S, εκπροσωπούμενος από τον N. van Bremen, advocaat,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και A. Hanje,
- η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Brochner Jespersen, τις J. Farver Kronborg, V. Pasternak Jørgensen, M. Søndahl Wolff και την Y. Thyregod Kollberg,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και R. Kanitz,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους D. Martin και H. van Vliet,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 6, 7, 13 και 14 της απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Σύνδεσης, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της σύνδεσης μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας (στο εξής: απόφαση 1/80).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικων διαφορών, πρώτον, μεταξύ του Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Υφυπουργού Δικαιοσύνης και Ασφάλειας, Κάτω Χώρες) (στο εξής: Υφυπουργός) και του S και, δεύτερον, μεταξύ των E και C και του Υφυπουργού, σχετικά με την έκδοση από τον τελευταίο αποφάσεων με τις οποίες διατάχθηκε η ανάκληση του δικαιώματος διαμονής των S, E και C (στο εξής από κοινού: ενδιαφερόμενοι) και η απέλασή τους από τις Κάτω Χώρες.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η Συμφωνία Σύνδεσης

- 3 Από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Σύνδεσης μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα, από τη Δημοκρατία της Τουρκίας, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48, στο εξής: Συμφωνία Σύνδεσης), προκύπτει ότι αντικείμενο της εν λόγω Συμφωνίας είναι η προαγωγή της συνεχούς και ισόρροπης ενισχύσεως των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, λαμβανομένων πλήρως υπόψη της ανάγκης εξασφάλισης της ταχύρρυθμης ανάπτυξης της τουρκικής οικονομίας και της βελτίωσης του επιπέδου απασχόλησης και των συνθηκών διαβίωσης του τουρκικού λαού.
- 4 Συναφώς, η Συμφωνία Σύνδεσης προβλέπει μια προπαρασκευαστική φάση, η οποία παρέχει στη Δημοκρατία της Τουρκίας τη δυνατότητα να ενισχύσει την οικονομία της με τη βοήθεια της Κοινότητας (άρθρο 3 της Συμφωνίας), μια μεταβατική φάση, κατά τη διάρκεια της οποίας διασφαλίζονται η βαθμιαία σύσταση τελωνειακής ένωσης και η προσέγγιση των οικονομικών πολιτικών (άρθρο 4 της εν λόγω Συμφωνίας), και μια οριστική φάση, η οποία βασίζεται στην τελωνειακή ένωση και συνεπάγεται την ενίσχυση του συντονισμού των οικονομικών πολιτικών των συμβαλλόμενων μερών (άρθρο 5 της ίδιας Συμφωνίας).
- 5 Το άρθρο 6 της Συμφωνίας Σύνδεσης προβλέπει τα ακόλουθα:
«Για να εξασφαλισθεί η εφαρμογή και η βαθμιαία ανάπτυξη του καθεστώτος της συνδέσεως, τα συμβαλλόμενα μέρη συνέρχονται στο πλαίσιο του Συμβουλίου Συνδέσεως, το οποίο ενεργεί εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων, που του παρέχονται από τη [Σ]υμφωνία [Σύνδεσης].»

Το πρόσθετο πρωτόκολλο

- 6 Το πρόσθετο πρωτόκολλο, το οποίο υπεγράφη στις 23 Νοεμβρίου 1970 στις Βρυξέλλες και συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2760/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/002, σ. 149, στο εξής: πρόσθετο πρωτόκολλο), αποτελεί, σύμφωνα με το άρθρο του 62, αναπόσπαστο τμήμα της Συμφωνίας Σύνδεσης και καθορίζει, σύμφωνα με το άρθρο 1, τους όρους, τον τρόπο και τον ρυθμό εφαρμογής της μεταβατικής φάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 4 της εν λόγω Συμφωνίας.
- 7 Το πρόσθετο πρωτόκολλο περιλαμβάνει τον τίτλο II που επιγράφεται «Διακίνηση προσώπων και υπηρεσιών», του οποίου το κεφάλαιο I αφορά «[τους εργαζομένους]» και το κεφάλαιο II φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα εγκαταστάσεως, υπηρεσίες και μεταφορές».

8 Το άρθρο 59 του εν λόγω πρωτοκόλλου προβλέπει τα ακόλουθα:

«Στους τομείς που καλύπτονται από το παρόν πρωτόκολλο, η [Δημοκρατία της] Τουρκία[ς] δεν δύναται ν' απολαύει περισσότερο ευνοϊκής μεταχειρίσεως από εκείνη που υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών δυνάμει της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Κοινότητας.»

Η απόφαση 1/80

9 Το κεφάλαιο II της απόφασης 1/80 επιγράφεται «Κοινωνικές διατάξεις» και περιλαμβάνει το τμήμα 1 το οποίο φέρει τον τίτλο «Ζητήματα σχετικά με την απασχόληση και την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων» και στο οποίο περιλαμβάνονται τα άρθρα 6 έως 16 της εν λόγω απόφασης.

10 Το άρθρο 6 της απόφασης προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 περί ελεύθερης προσβάσεως των μελών της οικογενείας του στην απασχόληση, ο Τούρκος εργαζόμενος που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους:

- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί ένα έτος, δικαιούται, εντός αυτού του κράτους μέλους, ανανεώσεως της ισχύουσας άδειας εργασίας του στον ίδιο εργοδότη, αν εξακολουθεί να κατέχει θέση εργασίας·
- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τρία έτη και τηρουμένης της προτεραιότητας που πρέπει να χορηγείται στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας, δικαιούται, εντός αυτού του κράτους μέλους, να αποδεχθεί, κατ' επιλογήν του άλλη προσφορά εργασίας, στο ίδιο επάγγελμα, που του έχει γίνει υπό συνήθεις συνθήκες και έχει καταγραφεί από τις υπηρεσίες απασχολήσεως του σχετικού κράτους μέλους·
- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τέσσερα έτη, έχει ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του εντός αυτού του κράτους μέλους.

[...]

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής των παραγράφων 1 και 2 καθορίζονται με διατάξεις που εκδίδει κάθε κράτος μέλος.»

11 Το άρθρο 7 της ίδιας απόφασης προβλέπει τα εξής:

«Τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους, στα οποία έχει επιτραπεί να ζήσουν μαζί του:

- εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό επί τρία τουλάχιστον έτη και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούνται να αποδεχθούν οποιαδήποτε προσφορά εργασίας·
- εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό επί πέντε τουλάχιστον έτη, έχουν ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής τους.

Τα τέκνα Τούρκων εργαζομένων που έχουν ολοκληρώσει την επαγγελματική τους κατάρτιση εντός της χώρας υποδοχής μπορούν, ανεξαρτήτως της διάρκειας διαμονής τους στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, να αποδεχθούν οποιαδήποτε προσφορά εργασίας εντός αυτού, υπό τον όρο ότι ο ένας από τους γονείς έχει ασκήσει νόμιμη εργασία επί τρία τουλάχιστον έτη εντός του εν λόγω κράτους μέλους.»

12 Το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη της Κοινότητας και η Τουρκία δεν δύνανται να εισαγάγουν νέους περιορισμούς σχετικά με την πρόσβαση στην απασχόληση των εργαζομένων και των μελών της οικογένειάς τους των οποίων η διαμονή και η εργασία είναι νόμιμες στο αντίστοιχο έδαφός τους.»

13 Το άρθρο 14 της ίδιας απόφασης έχει ως εξής:

«1. Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας.

2. Οι ως άνω διατάξεις δεν θίγουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από εθνικές νομοθεσίες ή από διμερείς συμφωνίες μεταξύ της [Δημοκρατίας της] Τουρκία[ς] και των κρατών μελών της Κοινότητας, στο μέτρο που προβλέπουν ευνοϊκότερο καθεστώς για τους υπηκόους τους.»

14 Σύμφωνα με το άρθρο 16 της απόφασης, οι διατάξεις του τμήματος I του κεφαλαίου II ισχύουν από 1ης Δεκεμβρίου 1980.

Η οδηγία 2003/109/ΕΚ

15 Το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες (ΕΕ 2004, L 16, σ. 44), φέρει τον τίτλο «Προστασία από την απέλαση» και προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να λάβουν απόφαση να απελάσουν επί μακρόν διαμένοντα αποκλειστικά όταν αυτός συνιστά ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας.

2. Η αναφερόμενη στην παράγραφο 1 απόφαση δεν μπορεί να βασίζεται σε οικονομικούς λόγους.

3. Πριν να λάβουν απόφαση να απελάσουν επί μακρόν διαμένοντα, τα κράτη μέλη λαμβάνουν υπόψη τους ακόλουθους παράγοντες:

α) τη διάρκεια της διαμονής στην επικράτειά τους·

β) την ηλικία του ενδιαφερομένου προσώπου·

γ) τις επιπτώσεις για ενδιαφερόμενο πρόσωπο και τα μέλη της οικογένειάς του·

δ) τους δεσμούς με τη χώρα διαμονής ή την απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής του.

[...]»

Το ολλανδικό δίκαιο

Ο νόμος περί αλλοδαπών

- 16 Το άρθρο 22 του Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenwet 2000) (νόμος περί αλλοδαπών του 2000), της 23ης Νοεμβρίου 2000 (Stb. 2000, αριθ. 495), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος περί αλλοδαπών), προβλέπει τα εξής:

«[...]

2. Η άδεια διαμονής αορίστου χρόνου, που αναφέρεται στο άρθρο 20, μπορεί να ανακληθεί όταν:

[...]

- γ) ο δικαιούχος καταδικάστηκε αμετάκλητα για αξιόποινη πράξη που επισύρει στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον τριών ετών ή έχει επιβληθεί σε αυτόν το μέτρο του άρθρου 37 του Wetboek van Strafrecht (ποινικού κώδικα)·

- δ) ο αλλοδαπός αποτελεί κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια.

3. Με γενικό διοικητικό μέτρο ή βάσει τέτοιου μέτρου μπορούν να θεσπιστούν κανόνες που διευκρινίζουν τους λόγους που αναφέρονται στην παράγραφο 2.»

Το διάταγμα περί αλλοδαπών

- 17 Το άρθρο 3.86 του Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet 2000 (Vreemdelingenwet 2000) (διάταγμα περί αλλοδαπών του 2000), της 23ης Νοεμβρίου 2000 (Stb. 2000, αριθ. 497), όπως ίσχυε έως την 1η Ιουλίου 2012 (στο εξής: διάταγμα περί αλλοδαπών), προβλέπει τα εξής:

«[...]

4. Η αίτηση [παρατάσεως της κανονικής άδειας διαμονής ορισμένου χρόνου] μπορεί επίσης να απορριφθεί βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του νόμου [περί αλλοδαπών], όταν ο αλλοδαπός έχει καταδικαστεί με δικαστική απόφαση που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου για πέντε τουλάχιστον αδικήματα ή, σε περίπτωση διαμονής μικρότερης των δύο ετών, για τρία τουλάχιστον αδικήματα, σε ποινή φυλάκισης ή κράτησης όταν πρόκειται για ανήλικο, σε ποινή [κοινωφελούς] εργασίας ή σε μέτρο του άρθρου 37a, του άρθρου 38m ή του άρθρου 77h, παράγραφος 4, στοιχείο α ή b, του ποινικού κώδικα, ή με δικαστική απόφαση του εισαγγελέα (“strafbeschikking”) που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, σε ποινή [κοινωφελούς] εργασίας ή σε αντίστοιχη ποινή ή μέτρο στην αλλοδαπή και η συνολική διάρκεια του άνευ όρων εκτελεστέου μέρους των εν λόγω ποινών ή μέτρων είναι τουλάχιστον ισοδύναμη με τη διάρκεια που αναφέρεται στο άρθρο 5.

5. Η διάρκεια που αναφέρεται στην παράγραφο 4 είναι:

[...]

[όταν η διάρκεια της διαμονής είναι] τουλάχιστον 15 έτη, αλλά όχι περισσότερο από 20 έτη: 14 μήνες.

[...]

11. Κατά παρέκκλιση από τις προηγούμενες παραγράφους, η αίτηση [παρατάσεως της κανονικής άδειας διαμονής ορισμένου χρόνου] δεν απορρίπτεται:

[...]

β) όταν η διάρκεια της διαμονής είναι 20 έτη.

[...]»

18 Το άρθρο 3.98 του εν λόγω διατάγματος προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Δυνάμει του άρθρου 22, παράγραφος 2, στοιχείο c, του νόμου [περί αλλοδαπών], η κανονική άδεια διαμονής απεριόριστης διάρκειας μπορεί να ανακληθεί αν ο ενδιαφερόμενος αλλοδαπός έχει καταδικαστεί, με δικαστική απόφαση που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, για αξιόποινη πράξη που επισύρει στερητική της ελευθερίας ποινή τριών ή περισσότερων ετών, σε ποινή φυλάκισης, [κοινωφελούς] εργασίας ή σε μέτρο προβλεπόμενο στο άρθρο 37a του ποινικού κώδικα ή σε αντίστοιχη ποινή ή μέτρο στην αλλοδαπή και η συνολική διάρκεια των εν λόγω ποινών ή μέτρων είναι τουλάχιστον ισοδύναμη προς τη διάρκεια που προβλέπει το άρθρο 3.86, παράγραφοι 2, 3 ή 5.

2. Τα άρθρα 3.86 και 3.87 εφαρμόζονται τηρουμένων των αναλογιών.»

19 Το άρθρο 8.7 του εν λόγω διατάγματος έχει ως εξής:

«1. Η παρούσα παράγραφος εφαρμόζεται στους αλλοδαπούς που έχουν την υπηκοότητα κράτους μέλους της Συνθήκης ΕΕ ή της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο ή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και μεταβαίνουν ή διαμένουν στις Κάτω Χώρες.

[...]»

20 Το άρθρο 8.22 του ίδιου διατάγματος ορίζει τα εξής:

«1. Ο Υπουργός μπορεί να αρνηθεί ή να τερματίσει τη νόμιμη διαμονή για λόγους δημόσιας τάξης ή δημοσίας ασφάλειας όταν η ατομική συμπεριφορά του οικείου αλλοδαπού συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας. Πριν λάβει απόφαση περί απέλασης, ο Υπουργός πρέπει να λάβει υπόψη τη διάρκεια παραμονής του ενδιαφερομένου στις Κάτω Χώρες, την ηλικία του, την κατάσταση της υγείας του, την οικογενειακή και οικονομική του κατάσταση, την κοινωνική και πολιτιστική ενσωμάτωσή του στις Κάτω Χώρες και το εύρος των δεσμών του με τη χώρα καταγωγής.

[...]

3. Εκτός εάν τούτο επιβάλλεται από επιτακτικούς λόγους δημόσιας ασφάλειας, η νόμιμη διαμονή δεν παύει αν ο αλλοδαπός:

a. κατοικούσε στις Κάτω Χώρες κατά τη διάρκεια των δέκα τελευταίων ετών [...]»

[...]».

21 Το άρθρο I του Besluit houdende wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 in verband met aanscherping van de glijdende schaal (διατάγματος για την τροποποίηση του διατάγματος περί αλλοδαπών στο πλαίσιο αυστηροποίησης της προοδευτικής κλίμακας), της 26ης Μαρτίου 2012 (Stb. 2012, αριθ. 158), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: διάταγμα της 26ης Μαρτίου 2012), τροποποίησε το διάταγμα περί αλλοδαπών ως εξής:

22 Το άρθρο 3.86, παράγραφος 5, του διατάγματος περί αλλοδαπών αντικαταστάθηκε από το ακόλουθο κείμενο:

«Η διάρκεια που αναφέρεται στην παράγραφο 4 είναι: [...]

[όταν η διάρκεια της διαμονής είναι] τουλάχιστον 15 έτη: 14 μήνες.»

23 Το γράμμα της παραγράφου 11 του άρθρου 3.86 του διατάγματος περί αλλοδαπών, το οποίο προστέθηκε στην παράγραφο 10, αντικαταστάθηκε από το ακόλουθο κείμενο:

«Κατά παρέκκλιση από τις προηγούμενες παραγράφους, η αίτηση δεν απορρίπτεται όταν η διάρκεια διαμονής είναι δεκαετής, εκτός εάν έχει τελεστεί:

α) αξιόποινη πράξη του άρθρου 22b, παράγραφος 1, του ποινικού κώδικα·

β) παράβαση της νομοθεσίας περί ναρκωτικών ουσιών η οποία, σύμφωνα με τον νομικό της ορισμό, τιμωρείται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον έξι ετών.»

24 Το άρθρο II του διατάγματος της 26ης Μαρτίου 2012 ορίζει τα εξής:

«Το παρόν διάταγμα δεν εφαρμόζεται στον αλλοδαπό του οποίου η διαμονή δεν ήταν δυνατό να διακοπεί δυνάμει του δικαίου που ίσχυε πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος διατάγματος.»

Η εγκύκλιος περί αλλοδαπών του 2000

25 Η παράγραφος B 10/2.3 της Vreemdelingencirculaire 2000 (εγκυκλίου περί αλλοδαπών του 2000), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, προβλέπει τα εξής:

«[...]

Δημόσια τάξη και δημόσια ασφάλεια

Κατά το άρθρο 8.22, παράγραφος 1, του διατάγματος περί αλλοδαπών, [η αρμόδια αρχή] αρνείται ή τερματίζει τη νόμιμη διαμονή όταν η ατομική συμπεριφορά πολίτη της Ένωσης ή μέλους της οικογένειάς του συνιστά ενεστώσα, πραγματική και σοβαρή απειλή στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, εκτός αν η κατ' αναλογία εφαρμογή του άρθρου 3.77 ή του άρθρου 3.86 του διατάγματος περί αλλοδαπών δεν συνεπάγεται τη λήξη της διαμονής.

[...]»

- 26 Η παράγραφος Β 12/2.8 της ίδιας εγκυκλίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, ορίζει τα εξής:

«[Η αρμόδια αρχή] ανακαλεί την κανονική άδεια διαμονής αορίστου χρόνου όταν συντρέχει περίπτωση του άρθρου 22, παράγραφος 2, του νόμου περί αλλοδαπών και εφόσον τα άρθρα 3.97 και 3.98 του διατάγματος περί αλλοδαπών δεν παρεκκλίνουν από αυτήν.»

Οι διαφορές των κυρίων δικών και τα προδικαστικά ερωτήματα

Οι διαφορές των κυρίων δικών

Η διαφορά της κύριας δίκης ως προς τον S

- 27 Ο Τούρκος υπήκοος S διαμένει νομίμως στις Κάτω Χώρες από τις 15 Φεβρουαρίου 1983 και είναι κάτοχος κανονικής άδειας διαμονής αορίστου χρόνου από τις 9 Μαρτίου 1992.
- 28 Με απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2017, ο Υφυπουργός ανακάλεσε την άδεια διαμονής του S, βάσει των άρθρων 3.98 του διατάγματος περί αλλοδαπών και του άρθρου 3.86 του ίδιου διατάγματος, όπως τροποποιήθηκε με το διάταγμα της 26ης Μαρτίου 2012 (στο εξής: αυστηροποιημένη προοδευτική κλίμακα), τον διέταξε να εγκαταλείψει άμεσα τις Κάτω Χώρες και του επέβαλε απαγόρευση εισόδου στο εν λόγω κράτος μέλος.
- 29 Η απόφαση αυτή αιτιολογήθηκε με βάση το γεγονός ότι, από τον Νοέμβριο του 1994, ο S καταδικάστηκε 39 φορές για αξιόποινες πράξεις που επισύρουν ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών ετών καθώς και το γεγονός ότι η συνολική διάρκεια των ποινών φυλάκισης που του είχαν επιβληθεί, ήτοι 66 μήνες, πληρούσε τις απαιτήσεις της αυστηροποιημένης προοδευτικής κλίμακας σε σχέση με τη διάρκεια της νόμιμης διαμονής του στις Κάτω Χώρες. Η εν λόγω απόφαση αιτιολογήθηκε επίσης με βάση το γεγονός ότι η ατομική συμπεριφορά του S συνιστούσε πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, καθόσον, αφενός, είχε διαπράξει σοβαρά αδικήματα, ιδίως κλοπή με χρήση βίας, κλοπή με διάρρηξη και διακίνηση σκληρών ναρκωτικών και, αφετέρου, ο κίνδυνος υποτροπής του ενδιαφερομένου ήταν υψηλός, δεδομένου ότι συνέχισε να διαπράττει αξιόποινες πράξεις μετά την τοποθέτησή του επί δύο έτη σε ειδική εγκατάσταση για καθ' έξη υπότροπους εγκληματίες.
- 30 Με απόφαση της 27ης Μαρτίου 2018, ο Υφυπουργός απέρριψε ως αβάσιμη τη διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο S κατά της απόφασης της 5ης Οκτωβρίου 2017.

- 31 Κατόπιν προσφυγής που άσκησε ο S κατά της εν λόγω απόφασης, το rechtbank Den Haag (πρωτοδικείο Χάγης, Κάτω Χώρες), δικάζον στο Ρότερνταμ (Κάτω Χώρες), ακύρωσε, με απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, την απόφαση της 27ης Μαρτίου 2018 και την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2017, με το σκεπτικό ότι η αυστηροποιημένη προοδευτική κλίμακα συνιστούσε «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80.
- 32 Ο Υφυπουργός άσκησε έφεση κατά της εν λόγω απόφασης ενώπιον του Raad van State (Συμβουλίου της Επικρατείας, Κάτω Χώρες), υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η μη εφαρμογή της σχετικής εθνικής νομοθεσίας ως προς τον S θα είχε ως συνέπεια να περιέλθει αυτός σε ευνοϊκότερη θέση σε σχέση με τους πολίτες της Ένωσης, μεταχείριση η οποία θα αντέβαινε στο άρθρο 59 του πρόσθετου πρωτοκόλλου.

Η διαφορά της κύριας δίκης ως προς τον C

- 33 Ο Τούρκος υπήκοος C διαμένει νομίμως στις Κάτω Χώρες από τις 3 Μαΐου 1976 και είναι κάτοχος κανονικής άδειας διαμονής αορίστου χρόνου από τις 25 Μαρτίου 1983.
- 34 Με απόφαση της 22ας Απριλίου 2018, ο Υφυπουργός ανακάλεσε την άδεια διαμονής του C, βάσει της αυστηροποιημένης προοδευτικής κλίμακας, τον διέταξε να εγκαταλείψει άμεσα τις Κάτω Χώρες και του επέβαλε απαγόρευση εισόδου στο εν λόγω κράτος μέλος. Η απόφαση αυτή αιτιολογήθηκε με βάση το γεγονός ότι, από το 1988, ο C είχε καταδικαστεί 22 φορές, ιδίως μετά το 2012, για κλοπές με διάρρηξη, επιθέσεις και διακίνηση σκληρών ναρκωτικών και η συνολική διάρκεια των ποινών φυλάκισης που του είχαν επιβληθεί, ήτοι 56 μήνες, πληρούσε τις απαιτήσεις της αυστηροποιημένης προοδευτικής κλίμακας, σε σχέση με τη διάρκεια της νόμιμης διαμονής του στις Κάτω Χώρες. Ο Υφυπουργός έκρινε επίσης ότι το γεγονός ότι, μεταξύ 1ης Σεπτεμβρίου 1990 και 31ης Δεκεμβρίου 2000, ο C είχε ασκήσει σεξουαλική βία στην ανήλικη θυγατέρα του ενίσχυε την εκτίμησή του ότι η ατομική συμπεριφορά του ενδιαφερομένου συνιστούσε πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας.
- 35 Με απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2018, ο Υφυπουργός απέρριψε ως αβάσιμη την ένσταση που υπέβαλε ο C κατά της εν λόγω απόφασης.
- 36 Με απόφαση της 24ης Ιουλίου 2019, το rechtbank Den Haag (πρωτοδικείο Χάγης), δικάζον στο Middelbourg (Κάτω Χώρες), έκρινε αβάσιμη την προσφυγή που άσκησε ο C κατά της απόφασης της 3ης Οκτωβρίου 2018. Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι είχε εφαρμογή το άρθρο 14 της απόφασης 1/80 καθόσον η ατομική συμπεριφορά του C συνιστούσε πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας και ότι, στην περίπτωση αυτή, ο C δεν μπορούσε να επικαλεστεί το άρθρο 13 της εν λόγω απόφασης.
- 37 Ο C άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, υποστηρίζοντας ότι η ατομική του συμπεριφορά δεν συνιστά ενεστώσα απειλή στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας και ότι εν προκειμένω είχε εφαρμογή το άρθρο 13 της απόφασης 1/80.

Η διαφορά της κύριας δίκης ως προς τον E

- 38 Ο Τούρκος υπήκοος E διαμένει νομίμως στις Κάτω Χώρες από το 1981 και είναι κάτοχος κανονικής άδειας διαμονής αορίστου χρόνου από τις 16 Μαρτίου 1995.

- 39 Με απόφαση της 30ής Μαΐου 2018, ο Υφυπουργός ανακάλεσε την άδεια διαμονής του E, βάσει της αυστηροποιημένης προοδευτικής κλίμακας, τον διέταξε να εγκαταλείψει άμεσα τις Κάτω Χώρες και του επέβαλε απαγόρευση εισόδου στο εν λόγω κράτος μέλος. Η απόφαση αυτή αιτιολογήθηκε με βάση το γεγονός ότι, από το 1990, ο E είχε καταδικαστεί δεκατρείς φορές, ακόμη και μετά το 2012, και ότι η συνολική διάρκεια των ποινών φυλάκισης που του είχαν επιβληθεί, ήτοι 25 μήνες, πληρούσε τις απαιτήσεις της αυστηροποιημένης προοδευτικής κλίμακας σε σχέση με τη διάρκεια της νόμιμης διαμονής του στις Κάτω Χώρες. Επιπροσθέτως, ο Υφυπουργός έκρινε ότι η ατομική συμπεριφορά του E συνιστούσε πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας.
- 40 Με απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2018, η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο E κατά της αποφάσεως της 30ής Μαΐου 2018 απορρίφθηκε ως αβάσιμη.
- 41 Με την απόφαση της 2ας Μαΐου 2019, το rechtbank Den Haag (πρωτοδικείο Χάγης), δικάζον στο Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες), έκρινε αβάσιμη την προσφυγή που άσκησε ο E κατά της αποφάσεως της 24ης Σεπτεμβρίου 2018, κρίνοντας, αφενός, ότι, ακόμη και αν η αυστηροποιημένη προοδευτική κλίμακα συνιστούσε «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, το πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού περιοριζόταν από το άρθρο 14 της ίδιας απόφασης και, αφετέρου, ότι η μη εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας ως προς τον E θα ήταν αντίθετη προς το άρθρο 59 του πρόσθετου πρωτοκόλλου, διότι θα είχε ως αποτέλεσμα να περιέλθει αυτός σε ευνοϊκότερη θέση σε σχέση με τους πολίτες της Ένωσης.
- 42 Ο E άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, υποστηρίζοντας ότι η εφαρμογή της αυστηροποιημένης προοδευτικής κλίμακας ήταν αντίθετη προς το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 και ότι η μη εφαρμογή της συγκεκριμένης εθνικής νομοθεσίας στην περίπτωση του δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να περιέλθει αυτός σε ευνοϊκότερη θέση σε σχέση με πολίτη της Ένωσης.

Τα προδικαστικά ερωτήματα

- 43 Το αιτούν δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκήθηκαν εφέσεις κατά των αποφάσεων που εκδόθηκαν σε πρώτο βαθμό έναντι των S, C και E, κρίνει ότι είναι αναγκαίο, για την επίλυση των διαφορών των κύριων δικών, να προβεί σε ερμηνεία των άρθρων 13 και 14 της απόφασης 1/80.
- 44 Το αιτούν δικαστήριο δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να μπορεί η οικεία εθνική νομοθεσία, ήτοι το διάταγμα της 26ης Μαρτίου 2012 που προβλέπει αυστηροποιημένη προοδευτική κλίμακα, να χαρακτηριστεί ως «νέος περιορισμός», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, δεδομένου ότι, αντιθέτως προς την εθνική νομοθεσία που ίσχυε πριν από την έναρξη ισχύος του διατάγματος, η νέα εθνική νομοθεσία δεν περιλαμβάνει πλέον απαγόρευση ανάκλησης της άδειας διαμονής αλλοδαπών που διαμένουν νομίμως στις Κάτω Χώρες επί τουλάχιστον 20 έτη και καθιστά, επομένως, δυσχερέστερη την εκ μέρους των Τούρκων υπηκόων χρήση του δικαιώματός τους ελεύθερης κυκλοφορίας εντός του εν λόγω κράτους μέλους.
- 45 Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν Τούρκος υπήκοος ο οποίος, όπως οι ενδιαφερόμενοι, απολαύει δικαιώματος διαμονής αντίστοιχου των δικαιωμάτων που απορρέουν από το άρθρο 6 της απόφασης 1/80, όσον αφορά τον C, ή από το άρθρο 7 της ίδιας απόφασης, όσον αφορά τους S και E, μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 13 της εν λόγω απόφασης για να εμποδίσει την εφαρμογή αντίστοιχης εθνικής νομοθεσίας, δεδομένου ότι η νομολογία του Δικαστηρίου δεν παρέχει, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, σαφή απάντηση συναφώς.

- 46 Το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ατομική συμπεριφορά των ενδιαφερομένων πρέπει να συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως δε από τις αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2007, *Derin* (C-325/05, EU:C:2007:442, σκέψη 74), και της 8ης Δεκεμβρίου 2011, *Ziebell*, (C-371/08, EU:C:2011:809, σκέψη 82), προκύπτει ότι ένα κράτος μέλος μπορεί, δυνάμει του άρθρου 14 της απόφασης 1/80, κατόπιν εκτίμησης της ατομικής συμπεριφοράς του ενδιαφερόμενου Τούρκου υπηκόου στην οποία προβαίνει τηρώντας την αρχή της αναλογικότητας και σεβόμενο τα θεμελιώδη δικαιώματά του, να αφαιρέσει από τον Τούρκο υπήκοο τα δικαιώματα που του παρέχουν τα άρθρα 6 και 7 της εν λόγω απόφασης αν αυτός συνιστά τέτοια απειλή. Επιπλέον, από το γράμμα του άρθρου 14 της ίδιας απόφασης προκύπτει ότι το άρθρο 13 εφαρμόζεται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται ιδίως από λόγους δημόσιας τάξης.
- 47 Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι, εν προκειμένω, από την αιτιολογική έκθεση του διατάγματος της 26ης Μαρτίου 2012 προκύπτει ότι η θέσπιση της οικείας εθνικής νομοθεσίας αιτιολογείται από την εξέλιξη της αντίληψης περί προστασίας της δημόσιας τάξης στην ολλανδική κοινωνία. Συναφώς, στηρίζεται στην παραδοχή ότι η ατομική συμπεριφορά των S, C και E συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας και, ως εκ τούτου, είναι καταρχήν δυνατόν αυτοί να απολέσουν το δικαίωμα διαμονής τους κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της απόφασης 1/80. Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 εφαρμόζεται όταν ο αλλοδαπός αντλεί δικαιώματα από το άρθρο 6 ή το άρθρο 7 της εν λόγω απόφασης και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, με ποιον τρόπο συνδέονται τα άρθρα 13 και 14 μεταξύ τους.
- 48 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Raad van State (Συμβούλιο της Επικρατείας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Μπορούν Τούρκοι υπήκοοι που απολαύουν δικαιωμάτων βάσει του άρθρου 6 ή του άρθρου 7 της απόφασης 1/80 να επικαλεστούν επιπλέον το άρθρο 13 της απόφασης 1/80;
  - 2) Συνάγεται από το άρθρο 14 της απόφασης 1/80 ότι Τούρκοι υπήκοοι δεν μπορούν πλέον να επικαλεστούν το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 αν, λόγω της ατομικής συμπεριφοράς τους, συνιστούν ενεστώσα, πραγματική και αρκούντως σοβαρή απειλή στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας;
  - 3) Μπορούν να προβληθούν προς δικαιολόγηση του νέου περιορισμού, βάσει του οποίου το δικαίωμα διαμονής Τούρκων υπηκόων μπορεί να ανακληθεί ακόμη και μετά την παρέλευση 20 ετών [νόμιμης διαμονής] για λόγους δημοσίας τάξεως, οι μεταβληθείσες κοινωνικές αντιλήψεις που οδήγησαν στον νέο περιορισμό; Αρκεί συναφώς ο νέος περιορισμός να εξυπηρετεί τον σκοπό της διαφυλάξεως της δημοσίας τάξεως ή απαιτείται επίσης ο εν λόγω περιορισμός να είναι κατάλληλος για την επίτευξη του σκοπού αυτού και να μην υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού μέτρο;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

- 49 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί αν το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 έχει την έννοια ότι μπορούν να το επικαλεστούν Τούρκοι υπήκοοι που είναι κάτοχοι των δικαιωμάτων του άρθρου 6 ή του άρθρου 7 της απόφασης αυτής.
- 50 Συναφώς, το γράμμα του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 προβλέπει ρήτρα standstill, η οποία απαγορεύει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν στους Τούρκους εργαζομένους και στα μέλη των οικογενειών τους που διαμένουν και εργάζονται νομίμως στο έδαφός τους νέους περιορισμούς σχετικά με τις προϋποθέσεις πρόσβασης στην αγορά εργασίας.
- 51 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η ρήτρα standstill έχει άμεσο αποτέλεσμα (απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2003, Abatay κ.λπ., C-317/01 και C-369/01, EU:C:2003:572, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία) και εφαρμόζεται στους Τούρκους υπηκόους στους οποίους δεν αναγνωρίζονται ακόμη τα δικαιώματα του άρθρου 6, παράγραφος 1, της εν λόγω απόφασης ως προς την εργασία και, συνακόλουθα, τη διαμονή (απόφαση της 29ης Απριλίου 2010, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-92/07, EU:C:2010:228, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ειδικότερα, η ύπαρξη της ρήτρας standstill δικαιολογείται από το γεγονός ότι τα κράτη μέλη διατήρησαν την εξουσία χορήγησης άδειας σε Τούρκους υπηκόους για την είσοδο στο έδαφός τους και την πρώτη απασχόληση, αποσκοπεί δε η ρήτρα αυτή στην εκ μέρους των εθνικών αρχών αποχή από τη θέσπιση διατάξεων που μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο την υλοποίηση του σκοπού της απόφασης 1/80 για καθιέρωση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, έστω και αν, σε ένα πρώτο στάδιο της βαθμιαίας πραγμάτωσης της εν λόγω ελευθερίας, μπορούν να διατηρηθούν προϋφιστάμενοι εθνικοί περιορισμοί στον τομέα της πρόσβασης στην αγορά εργασίας (πρβλ. απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2003, Abatay κ.λπ., C-317/01 και C-369/01, EU:C:2003:572, σκέψεις 80 και 81).
- 52 Εντούτοις, από πάγια νομολογία προκύπτει επίσης ότι η ρήτρα standstill απαγορεύει εν γένει τη θέσπιση οποιουδήποτε νέου εσωτερικού μέτρου που θα είχε ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να υπόκειται η εκ μέρους Τούρκου πολίτη άσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων εντός κράτους μέλους σε όρους πιο περιοριστικούς από εκείνους που ίσχυαν συναφώς κατά την έναρξη ισχύος της απόφασης 1/80 στο οικείο κράτος μέλος (αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, σκέψη 25, και της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, Udlændingenwet, C-379/20, EU:C:2021:660, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 53 Μια τέτοια ευρεία ερμηνεία του περιεχομένου της επίμαχης ρήτρας standstill δικαιολογείται υπό το πρίσμα του σκοπού της απόφασης 1/80, ο οποίος συνίσταται στην καθιέρωση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Συγκεκριμένα, τόσο ένας νέος περιορισμός ο οποίος καθιστά αυστηρότερες τις προϋποθέσεις πρόσβασης στην πρώτη επαγγελματική δραστηριότητα Τούρκου εργαζομένου ή μελών της οικογένειάς του όσο και ένας περιορισμός ο οποίος, άπαξ και ο εργαζόμενος ή τα μέλη της οικογένειάς του απολαύουν δικαιωμάτων στον τομέα της απασχόλησης δυνάμει του άρθρου 6 ή του άρθρου 7 της απόφασης αυτής, περιορίζει την πρόσβασή του σε μισθωτή δραστηριότητα, η οποία κατοχυρώνεται από τα εν λόγω δικαιώματα, αντιβαίνουν στον σκοπό της απόφασης περί υλοποίησης της ελεύθερης κυκλοφορίας των εν λόγω εργαζομένων.

- 54 Βεβαίως, όπως επισήμανε και το αιτούν δικαστήριο, το Δικαστήριο έχει κρίνει, στη σκέψη 81 της απόφασης της 21ης Οκτωβρίου 2003, *Abatay* κ.λπ. (C-317/01 και C-369/01, EU:C:2003:572), ότι Τούρκος υπήκοος που εργάζεται ήδη νομίμως σε κράτος μέλος δεν έχει πλέον ανάγκη την προστασία μιας σχετικής με την πρόσβαση στην εργασία ρήτρας *standstill*, δεδομένου ότι έχει ήδη αποκτήσει τέτοια πρόσβαση κατά συγκεκριμένο τρόπο και ο ενδιαφερόμενος έχει, για τη συνέχεια της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας στο κράτος μέλος υποδοχής, τα δικαιώματα που του παρέχει ρητώς το άρθρο 6 της απόφασης 1/80.
- 55 Ωστόσο, η διαπίστωση αυτή δεν συνεπάγεται ότι αποκλείεται η εφαρμογή της ρήτρας *standstill* σε αντίστοιχη περίπτωση. Ειδικότερα, μολοντί Τούρκος υπήκοος και τα μέλη της οικογένειάς του που εμπίπτουν αντιστοίχως στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 6 και 7 της απόφασης 1/80 μπορούν να επικαλεστούν τα δικαιώματα που αντλούν από τις διατάξεις αυτές για να αντιταχθούν σε περιορισμούς της άσκησης του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας, χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν, επιπλέον, ότι οι περιορισμοί αυτοί είναι νέοι και, ως εκ τούτου, αντίθετοι προς τη ρήτρα *standstill*, εντούτοις οι δύο ως άνω περιπτώσεις μπορούν να συμπίπτουν.
- 56 Το Δικαστήριο έχει εξάλλου διευκρινίσει στη σκέψη 84 της απόφασης της 21ης Οκτωβρίου 2003, *Abatay* κ.λπ. (C-317/01 και C-369/01, EU:C:2003:572), ότι το περιεχόμενο του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 δεν περιορίζεται μόνο σε Τούρκους υπηκόους που έχουν ήδη ενταχθεί στην αγορά εργασίας ενός κράτους μέλους. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι τελευταίοι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διάταξης.
- 57 Εν προκειμένω, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι οι διαφορές των κύριων δικών ανάγονται στην ανάκληση, από τις αρμόδιες ολλανδικές αρχές, του δικαιώματος διαμονής των ενδιαφερομένων κατ' εφαρμογή εθνικής νομοθεσίας που θεσπίζεται για λόγους δημόσιας τάξης. Η εν λόγω εθνική νομοθεσία, η οποία θεσπίστηκε μετά την έναρξη ισχύος της απόφασης 1/80 στην ολλανδική επικράτεια, επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές να ανακαλούν το δικαίωμα διαμονής και να απελαύνουν Τούρκο εργαζόμενο ο οποίος διαμένει νομίμως στο έδαφος αυτό επί 20 και πλέον έτη και αντλεί εξ αυτού δικαιώματα από το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, ή από το άρθρο 7, δεύτερο εδάφιο, της απόφασης 1/80, όταν αυτός συνιστά ενεστώσα, πραγματική και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας.
- 58 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι μέτρα που λαμβάνει ένα κράτος μέλος για τον καθορισμό των κριτηρίων νομιμότητας της καταστάσεως των Τούρκων υπηκόων, θεσπίζοντας ή τροποποιώντας, μεταξύ άλλων, τις προϋποθέσεις διαμονής των υπηκόων αυτών στο έδαφός του, ενδέχεται να συνιστούν νέους περιορισμούς κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 (πρβλ. απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2013, *Demir*, C-225/12, EU:C:2013:725, σκέψεις 38 και 39).
- 59 Ως εκ τούτου, εθνική νομοθεσία η οποία επιτρέπει την ανάκληση των δικαιωμάτων διαμονής των ενδιαφερομένων που οι ίδιοι κατέχουν δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, και του άρθρου 7, δεύτερο εδάφιο, της απόφασης 1/80, περιορίζει το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας σε σχέση με το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας που είχαν κατά την έναρξη ισχύος της εν λόγω απόφασης και, ως εκ τούτου, συνιστά νέο περιορισμό κατά την έννοια του άρθρου 13 αυτής.
- 60 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 έχει την έννοια ότι μπορούν να το επικαλεστούν Τούρκοι υπήκοοι που είναι κάτοχοι των δικαιωμάτων του άρθρου 6 ή του άρθρου 7 της απόφασης αυτής.

Επί του δευτέρου και του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

- 61 Με το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80 έχει την έννοια ότι Τούρκοι υπήκοοι μπορούν να επικαλεστούν το άρθρο 13 της εν λόγω απόφασης για να μην τους επιβληθεί «νέος περιορισμός», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ο οποίος επιτρέπει στις αρμόδιες εθνικές αρχές κράτους μέλους να τους αφαιρούν το δικαίωμα διαμονής για τον λόγο ότι συνιστούν, κατά την άποψή τους, πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας. Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν και υπό ποιες προϋποθέσεις μπορεί να δικαιολογηθεί ένας τέτοιος περιορισμός κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της εν λόγω απόφασης.
- 62 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80 προβλέπει τη δυνατότητα των κρατών μελών να παρεκκλίνουν από την εφαρμογή των διατάξεων της εν λόγω απόφασης που απονέμουν ορισμένα δικαιώματα στους Τούρκους εργαζομένους.
- 63 Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 14, η εφαρμογή των διατάξεων του τμήματος της απόφασης 1/80 σχετικά με την απασχόληση και την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς που δικαιολογούνται από λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας και δημόσιας υγείας.
- 64 Επομένως, μέτρο αντίθετο προς την προβλεπόμενη στο άρθρο 13 της απόφασης 1/80 απαγόρευση λήψεως κάθε νέου εσωτερικού μέτρου που θα είχε ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα να εξαρτάται η εκ μέρους Τούρκου υπηκόου άσκηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στην εθνική επικράτεια από όρους πιο περιοριστικούς σε σύγκριση με εκείνους που ίσχυαν κατά την έναρξη ισχύος της εν λόγω απόφασης έναντι του οικείου κράτους μέλους μπορεί να δικαιολογηθεί από λόγους δημόσιας τάξης σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, της ίδιας απόφασης (πρβλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, *Udlændingenævnet*, C-379/20, EU:C:2021:660, σκέψεις 22 και 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 65 Επιπροσθέτως, πρέπει να επισημανθεί ότι Τούρκος υπήκοος που έχει δικαίωμα διαμονής στο κράτος μέλος υποδοχής κατ' εφαρμογήν της απόφασης 1/80, στον οποίο επιβάλλεται τέτοιος περιορισμός για λόγους δημόσιας τάξης, μπορεί να τον αμφισβητήσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων επικαλούμενος την απαγόρευση επιβολής «νέων περιορισμών» που περιέχεται στο άρθρο 13 και την εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 14 της ίδιας απόφασης. Ειδικότερα, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι Τούρκοι υπήκοοι ως προς τους οποίους έχει εφαρμογή το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 μπορούν έγκυρα να επικαλεστούν το άρθρο αυτό ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων προκειμένου να αποκλεισθεί η εφαρμογή αντίθετων κανόνων του εσωτερικού δικαίου (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, *Sahin*, C-242/06, EU:C:2009:554, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι Τούρκος υπήκοος ο οποίος έχει δικαίωμα διαμονής στο κράτος μέλος υποδοχής κατ' εφαρμογήν της απόφασης 1/80, μπορεί εγκύρως να επικαλεστεί το άρθρο 14, παράγραφος 1, της απόφασης ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους αυτού για να εμποδίσει την εφαρμογή οποιουδήποτε εθνικού μέτρου αντίθετου προς τη διάταξη αυτή (πρβλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, *Ziebell*, C-371/08, EU:C:2011:809, σκέψη 51).

- 66 Εντούτοις, η εξαίρεση του άρθρου 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80 που συνιστά παρέκκλιση από τη θεμελιώδη ελευθερία της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, πρέπει να ερμηνεύεται στενά και το περιεχόμενό της δεν μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από τα κράτη μέλη (πρβλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, σκέψη 81).
- 67 Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται υπό ποιες προϋποθέσεις ένα νέο μέτρο αντίθετο προς τη ρήτρα standstill, όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο, μπορεί να θεωρηθεί ότι δικαιολογείται από λόγους δημόσιας τάξης. Ειδικότερα, διερωτάται αν η αυστηροποίηση της προοδευτικής κλίμακας την οποία προβλέπει το εν λόγω εθνικό μέτρο λόγω της εξέλιξης των κοινωνικών αντιλήψεων λαμβάνει επαρκώς υπόψη τη στενή ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στην έννοια της «δημόσιας τάξης» και αν εμπίπτει στο περιθώριο εκτιμήσεως του οικείου κράτους μέλους.
- 68 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, μολονότι τα κράτη μέλη παραμένουν ελεύθερα να καθορίζουν, σύμφωνα με τις εθνικές τους ανάγκες που ενδέχεται να διαφέρουν ανάλογα με το κράτος μέλος και τη χρονική περίοδο, τις απαιτήσεις της δημόσιας τάξης, ιδίως ως δικαιολογητικό λόγο παρέκκλισης από την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων (πρβλ. απόφαση της 22ας Μαΐου 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, σκέψη 23), εντούτοις η άσκηση της διακριτικής αυτής ευχέρειας διαμορφώνεται από διάφορους παράγοντες.
- 69 Ειδικότερα, από τη σκέψη 66 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι οι απαιτήσεις δημόσιας τάξης πρέπει να ερμηνεύονται στενά.
- 70 Επιπροσθέτως, από τη νομολογία προκύπτει ότι τα μέτρα που λαμβάνουν τα κράτη μέλη σχετικά με τις εν λόγω απαιτήσεις και προβλέπονται στο άρθρο 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80, πρέπει να είναι κατάλληλα να διασφαλίσουν την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο (πρβλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, Udlændingenævnet, C-379/20, EU:C:2021:660, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 71 Όσον αφορά την περίπτωση Τούρκου υπηκόου ο οποίος, όπως και οι ενδιαφερόμενοι, διαμένει στο κράτος μέλος υποδοχής από δέκα και πλέον ετών, το Δικαστήριο έχει κρίνει, επιπλέον, ότι το πλαίσιο αναφοράς για την εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80 είναι το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109. Από αυτό το πλαίσιο αναφοράς προκύπτει, πρώτον, ότι ο ενδιαφερόμενος επί μακρόν διαμένων δεν μπορεί να απελαθεί παρά μόνον αν συνιστά ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας, δεύτερον, ότι η απόφαση απέλασης δεν μπορεί να βασίζεται σε οικονομικούς λόγους και, τρίτον, ότι οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους υποδοχής είναι υποχρεωμένες, πριν να λάβουν τέτοια απόφαση, να λάβουν υπόψη τους τη διάρκεια της διαμονής του ενδιαφερομένου στο έδαφος του κράτους αυτού, την ηλικία του, τις επιπτώσεις της απέλασης για το ενδιαφερόμενο πρόσωπο και τα μέλη της οικογένειάς του και τους δεσμούς του με τη χώρα διαμονής ή την απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής του (πρβλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, σκέψεις 79 και 80).
- 72 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τα μέτρα που δικαιολογούνται για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας δεν επιτρέπεται να λαμβάνονται παρά μόνον αν αποδεικνύεται, κατόπιν εκτίμησης της συγκεκριμένης περίπτωσης από τις αρμόδιες εθνικές αρχές, η οποία τηρεί την αρχή της αναλογικότητας και σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα του ενδιαφερομένου, ιδίως το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, ότι η ατομική συμπεριφορά του

ενδιαφερομένου συνιστά ενεστώτα, πραγματικό και αρκούντως σοβαρό κίνδυνο στρεφόμενο κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας (απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, σκέψη 82).

- 73 Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, προκειμένου να εξακριβώνεται αν ο κίνδυνος αυτός είναι ενεστώας, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συνέβησαν μετά την τελευταία απόφαση των αρμοδίων αρχών και τα οποία συνεπάγονται ενδεχομένως ότι έχει εξαλειφθεί ή περιοριστεί σημαντικά η απειλή που θα συνιστούσε ενδεχομένως για το σχετικό θεμελιώδες συμφέρον η συμπεριφορά του ενδιαφερομένου (πρβλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, σκέψη 84).
- 74 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω στοιχείων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, η αυστηροποίηση της προοδευτικής κλίμακας που προβλέπει η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης εθνική ρύθμιση χάριν της δημόσιας τάξης εμπίπτει στο πεδίο εκτίμησης των αρμόδιων ολλανδικών αρχών κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80. Επιπροσθέτως, η αναφορά στην εξέλιξη των κοινωνικών αντιλήψεων που οδηγούν σε νέο περιορισμό και το γεγονός ότι ο νέος περιορισμός υπηρετεί τον σκοπό της δημόσιας τάξης μπορούν να συνεκτιμηθούν για τη δικαιολόγηση της εν λόγω εθνικής ρύθμισης.
- 75 Εντούτοις, η αναφορά στην εξέλιξη των κοινωνικών αντιλήψεων και η αιτιολογία που στηρίζεται στη δημόσια τάξη δεν επαρκούν αυτές καθαυτές για τη δικαιολόγηση του επίμαχου στην κύρια δίκη εθνικού μέτρου που ελήφθη δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80. Ειδικότερα, τα εν λόγω μέτρα πρέπει επίσης να είναι κατάλληλα να διασφαλίσουν την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού της προστασίας της δημόσιας τάξης και να μη βαίνουν πέραν του αναγκαίου για την επίτευξη του συγκεκριμένου σκοπού μέτρο, όπερ απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει. Κατά την εκτίμηση αυτή, το αιτούν δικαστήριο θα πρέπει να λάβει υπόψη τα δικαιώματα που παρέχει η απόφαση 1/80 και ιδίως τα δικαιώματα που διαλαμβάνονται στα άρθρα 6, 7 και 13. Εξάλλου, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν τα μέτρα αυτά προβλέπουν προηγούμενη και εξατομικευμένη εκτίμηση της τρέχουσας κατάστασης του ενδιαφερομένου Τούρκου εργαζόμενου κατά τρόπον ώστε να τηρείται η αρχή της αναλογικότητας και να γίνονται σεβαστά τα θεμελιώδη δικαιώματα του ως άνω εργαζόμενου, κατά τα προεκτεθέντα στις σκέψεις 71 έως 73 της παρούσας απόφασης.
- 76 Εν προκειμένω, προκειμένου να κριθεί αν η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία πληροί τις απαιτήσεις αυτές, υπό την επιφύλαξη των εξακριβώσεων στις οποίες οφείλει να προβεί το αιτούν δικαστήριο, τα ακόλουθα στοιχεία μπορεί να έχουν κρίσιμη σημασία. Πρώτον, η απαίτηση να μην αποτελεί η ανάκληση του δικαιώματος διαμονής του προσώπου το οποίο αφορά η απόφαση 1/80 και η απέλαση από την ολλανδική επικράτεια αυτόματη συνέπεια της επιβολής ποινής. Δεύτερον, το γεγονός ότι οι αρμόδιες αρχές που προτίθενται να εκδώσουν μια τέτοια ανακλητική απόφαση πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τη διάρκεια διαμονής του ενδιαφερομένου στις Κάτω Χώρες, την ηλικία του, την κατάσταση της υγείας του, την οικογενειακή και οικονομική του κατάσταση, την κοινωνική και πολιτιστική ενσωμάτωσή του στο εν λόγω κράτος μέλος και το εύρος των δεσμών του με τη χώρα καταγωγής του και, εν τέλει, το γεγονός ότι πρέπει να σταθμίζουν την αυστηρότητα της ποινής που επιβλήθηκε στον ενδιαφερόμενο για την καταστολή του αδικήματος που διέπραξε με τη διάρκεια διαμονής του προσώπου αυτού. Τρίτον, το γεγονός ότι οι αρχές αυτές οφείλουν, προκειμένου να εκδώσουν απόφαση ανάκλησης, να λάβουν υπόψη όχι μόνον αν το πρόσωπο αυτό διέπραξε κατ' επανάληψη αξιόποινες πράξεις επί σειρά ετών, αλλά και περαιτέρω στοιχεία, όπως το γεγονός ότι το εν λόγω πρόσωπο άλλαξε θετικώς τη συμπεριφορά του κατόπιν της καταδίκης του, λόγου χάρη επιδεικνύοντας μετάνοια,

σταματώντας την κατανάλωση ναρκωτικών, ξεκινώντας σπουδές ή και, αντιθέτως, αν το ίδιο πρόσωπο αρνείται τις πράξεις για τις οποίες καταδικάστηκε ή προσπαθεί να μειώσει τη σημασία τους.

- 77 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80 έχει την έννοια ότι Τούρκοι υπήκοοι οι οποίοι, κατά τις αρμόδιες εθνικές αρχές του οικείου κράτους μέλους, συνιστούν πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή στρεφόμενη κατά συμφέροντος της κοινωνίας μπορούν να επικαλεστούν το άρθρο 13 της απόφασης αυτής για να μην τους επιβληθεί «νέος περιορισμός», κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης, ο οποίος επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές να τους αφαιρούν το δικαίωμα διαμονής για λόγους δημόσιας τάξης. Ο περιορισμός αυτός μπορεί να δικαιολογηθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της απόφασης 1/80, εφόσον είναι κατάλληλος για τη διασφάλιση της υλοποίησης του επιδιωκόμενου σκοπού της προστασίας της δημόσιας τάξης και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 78 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Σύνδεσης, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της σύνδεσης μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας,

έχει την έννοια ότι:

μπορούν να το επικαλεστούν Τούρκοι υπήκοοι που είναι κάτοχοι των δικαιωμάτων του άρθρου 6 ή του άρθρου 7 της απόφασης αυτής.

- 2) Το άρθρο 14 της απόφασης 1/80

έχει την έννοια ότι:

Τούρκοι υπήκοοι οι οποίοι, κατά τις αρμόδιες εθνικές αρχές του οικείου κράτους μέλους, συνιστούν πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή στρεφόμενη κατά συμφέροντος της κοινωνίας μπορούν να επικαλεστούν το άρθρο 13 της απόφασης αυτής για να μην τους επιβληθεί «νέος περιορισμός», κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης, ο οποίος επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές να τους αφαιρούν το δικαίωμα διαμονής για λόγους δημόσιας τάξης. Ο περιορισμός αυτός μπορεί να δικαιολογηθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της απόφασης 1/80, εφόσον είναι κατάλληλος για τη διασφάλιση της υλοποίησης του επιδιωκόμενου σκοπού της προστασίας της δημόσιας τάξης και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο.

(υπογραφές)